billboard

1.

Закъснявам.

Още първия ден, страхотно Зейн.

Мисля,че започвам да се побърквам, но и плача на Абигейл не помага.

Къде са ми панталоните? Къде е тя?

Ще умра!

Добре, наясно съм, че нищо не разбрахте. Нека да ви разкаша всичко от самото начало.

****

- Значи започвам от днес? - попитах възрастният мъж, който седеше зад масивното бюро.

-Да, г-н Малик. - усмихна се.

-Добре.

-Елате да Ви представя пред класа. Все пак ще им бъдете класен ръководител още две години. - усмихна се.

- Дали ще се справя с тях? - попитах.

-Разбира се! Не са толкова лоши, поне в началото докато ви опознаят. -засмя се и тръгна към мен.

Преглътнах тежко. Опитах се да се засмея,но не се получи.

-Спокойно! - потупа ме по гърба.

***

-Тишина! - възцари ред директор Стоун. - Това ще е вашият класен ръководител. Искам да не правите проблеми. Вие ще сте му първия клас. Млад е както виждаме, така че няма да може да го манипулирате,както правите с повечето учители. -Усмихна им се мазно. Това породи в мен смях, но се сдържах. Все пак трябва да съм на ниво.

-Така, ученици това е Зейн Малик.

-Здравейте! - казаха весело в един глас всички.

Колко са сладки.

Хах.

-Здравейте! - усмихнах им се.

Боже, това си беше голям клас.

-Добре аз имам работа, така че ви оставям. Довиждане! - каза и излезна от класната стая.

Добре, това беше грубо. Много бързо се изниза и ме остави сам.

Стаята беше голяма. Имаше три редици с чинове.

-Добре, седнете си по местата. - казах.

Всички започнаха да се бутат.

Засмях се.

Бяха доста различни.

Имаше по-разкрепостени момичета, както и момчета. Имаше зубърчета. Разнообразие..

Придърпах чина от средната редица към мен и седмах върху него.

-Така! - повиших леко тон. - Готови ли сте?

-Да! - отвърна едно момче.

Имаше добре оформено тяло. Явно той е лидерчето тук.

-Радвам се.

- Днес няма да ви преподавам. Ще се упознаем. Кой е отговорен за дневника?

-Виктория! - отвърна нахакано същото момче.

- А тя къде е ? -попитах леко троснато.

Аз идвам навреме, а тя ще закъснява.

Няма да се разберем така с нея.

Вратата се отвори с гръм и трясък.

Обърнах се да видя причинителя на шума.

Беше красива. Кестенявата й коса беше вързана на висока опашка. Дънките й бяха черни и скъсани на колената. Потника й бе прекалено, абе показваше си нещата.

Съвземи се. Отмести си погледа от прелестите на момичето.

Разтърсих глава.

-А вие сте? - попитах.

-Викс. - каза задъхано.

Вдигнах вежда и се засмях.

-Виктория.- извъртя очи.

-Добре, Виктория. Сядай. Понеже закъсня. - погледнах я строго.- Длъжен съм да ти се представя. Аз съм Зейн Малик. Твоя класен ръководител и учител по физическо. - усмихнах се.

-Добре. - каза.

-Има още около 30 минути до края на часа, така че питайте нещо, което ви интересува.

Веднага се вдигнаха ръце. Не бяха, тези които седяха от пред, а тезе,които са отзад.

-Слушам.

-Имате ли си приятелка? - попита едно от момичетата.

Засмях се.

-Не, друг въпрос?

-Искате ли дневника? - попита ме Виктория.

-Дай го. - казах.

Стана от стола и тръгна към мен с лекота. Подаде ми го и се завъртя обратно.

Признавам си я. Имаше страхотно тяло.

-Така. Всички ли сте тук?- попитах. като отворих дневника. - По номера ли седите?

-Да.

-Добре. 5ти не го виждам тогава и... 22ри.

-Забавляват се в тоалетната.

-Я пак? Стани. - казах.

- Диего. Казвам се Диего. - усмихна се.

-Добре, Диего. Отиди и намери влюбената двойка.

-Добре, искам дневника всяко междучасие. Не закъснявайте. Не пушете, поне не в района на училището. - засмях се.

-Слушаме! - чу се от зад.

-На колко сте?

-23. - узплезих им се.

-Хаха, да бе?

-Сериозен съм.

-От Лондон ли сте? - попита ме Виктория.

-Говори ми на ти. Да, от Лондон съм. И нямам приятелка. - намигнах й.

Тя се изчерви.

Чуха се подсвиркванията.

-Разбира се, това е в кръга на шегата. Искам да знам какви сте! Изберете един, които да оттовори на въпросите ми след часа. Понеже се съмнявам да ви се попълват едни листа. - повдигнах вежда и огледах всичките. Всички кимнаха- Така си и помислих. Имате мет минути да решите.

Извадих си телефома и писах на Хари.

„Довечера сме на купон :- ! В Mono bar 22;00„*

-Той ме сваля, няма да съм аз. - дочух.

-Заради брат ти! После как ще го измъква?

-Решихте ли? - попитах.

-Петте минути не са минали. - намигна ми красавицата,която ми бе грабнала погледа.

-Минаха. Казвайте.

-Виктория! - казаха всички.

Подсмихнах се.

-Начукайте си го. - показа им среден пръст и си взе телефона.

2.

Толкова много документи, още първия ден.

Не предполагах,че ще е толкова трудно.

Седях в класната стая и чаках да свърши последния час, за да дойде Виктория.

В това момиче има нещо,което много ми харесва и ме влече към нея.

Най-сетне. Звънеца.

Децата пищяха по коридорите, радваха се,че за днес за свършили с мъките в училището.

Очаквах Виктория.

Не беше много ентузиазирана,когато разбра,че трябва да дойде тя. Но не мога да отрека,че се радвам.

На вратата се почука.

Станах и седнах на бюрото.

-Влез! -викнах за да бъда чут.

-Здравейте!-поздрави ме троснато моята ученичка.

-Сядай. -посочих й предния чин, който беше срещу мен.

Завъртя очи и се настани на стола.

Защо ми върти очи? Нищо не съм й направил.

Трябва да спре с това, твърде секси я прави.

Разтърсих глава, а тя ме гледаше с интерес.

-Добре,нека да се свършва! - проговори.

- Защо бързаш толкова?-попитах и се засмях.

-Имам си работа, трябва да посета директора. - отвърна ми троснато.

-Защо, какво е станало?

-Брат ми се спречка днес с едно момче от дванадесети клас. - засмя се леко.

-Брат ти? Той кой клас е? -попитах я.

Ще бъдат интересни две години.

-Всъщност,той е от класа. -засмя се.

Направо си прибледнях. Как ще се справя. Добре. Дишай. Брой до десет.

Едно, две, три.. не,не дишай.

-И защо, подяволите ти не ми каза днес, когато стана това? - попитах я или по-скоро леко си изпуснах нервите пред нея.

-Защото,Малик. -замълча.

Малик.

Настръгнах от чутото. Тя ми влияееше, а бе само моя ученичка.

-Ти беше зает да се натискаш с госпожица Белла, по английски език. - отговори набързо и почервеня. Стана от стола и седна върху чина,като не откъсваше поглед от мен.

Станах и се приближих до нея.

-Ти да не би да ревнуваш, мога да правя каквото си поискам, Викс. -прошепнах в ухото й.

Настръхна. Тя настръхна. Вътрешно се кефех яката,честно казано и аз незнам защо.

-Омг, не.- изписка.

-Ммм.Сигурно ли си,коте. -попитах я.

Загледах се в устните ѝ. Бяха леко розови и плътни.

Докато се съвзема усетих устните ѝ върху мойте.

Леле, майко.

Езика ѝ си намери място в устата ми. Изучаваше ме. Слоши ръцете си на кръста ми и ме придърпа към себе си. Ръцете ми се озоваха върху задника ѝ, и я вдигнах. Обви краката си около кръста ми. Поставих я на бюрото,като не спирах да я целувам.

Усетих как панталоните ми станаха леко тесни и се подсмихнах. Тя се отдели от мен и ме погледна в очите.

-Аз, такова.-започна да обяснява, но я прекъснах,като поставих устните си върху нейните.

-Спокойно. -казах след като приключих с целувката.

Тя беше задъхана. Устите ѝ бяха подути. Беше леко червена.

-Знам,че това,което стана не е редно,но искам да ти кажа, че си секси. -засмя се на собственото си изказване.

-Мхм, знам и за двете, но не пречи да опитаме.-прошепнах.

-Мда. Но аз съм на седемнадесет, а ти си на двадесет и три години. - каза с тъга.

-Ей.- вдихнах прадичката ѝ. -Обичам предизвикателствата, а ти си едно голямо, секси предизвикателство за мен. -Довечера ела на бар с мен и едни мой приятели,ако искаш вземи и приятелка. Така ще се опознаем. И ще видиш какъв чаровник съм. - предложих и се засмях на моята скромност.

-Става, ще взема Анджела. Русото момиче от класа ни, тя ми е като сестра, нищо няма да каже. -каза бързо.

Кимнах.

-Ето ти номера ми. -звънни ми към осем да ми кажеш дали си готова.

-Мерси и добре. -усмихна се.

Тази усмивка.

Беше специална.

Погледа също.

Беше невинен, но в същото време можеше да те унищожи.

Чак сега зацепих,че с нея аз ще изгоря и то жестоко.

3.

Къде ми е бялата тениска, мамка му?

Обикалях апартамента сигурно вече три пъти и не я намирах.

Сопнах се.

Почти бях готов. Бях с черните ми дънки, които бяха доста тесни и не се отразяваха много добре на приятеля ми, но все пак ги носех. Обух, черните си Vans и сега оставаше да си намеря тениската.

Вече стана осем, а аз не съм готов и Вики не се е обадила. Дали не е размислила. Все пак аз съм и просто учител и класен ръководител.

С какво спокойствие го казвам само.

Това си е зле.

Хари. Да ще звънна на Хари.

Телефона. Да, къде си остави телефона.

Огледах стаята ми. Погледа ми падна върху леглото,което още не беше оправено. Ето го. Беше до бялата възглавница.

Набрах Хари и изчаках да вдигне.

С него се запознахме в университета, когато учех.
Станахме си доста близки.

Дигна.

-Зейн, кажи брат.

-Случайно да съм си оставял у вас бяла тениска? -попитах с доста голяма надежда. Все пак,това си ми беше една от любимите ми тениски. Подчертаваха мускулите ми. Ех, къде ми бе самочувствието. Трябва да се загубило някъде.

-Не, брат. Аре да тръгнем са, понеже няма какво да правя.

-Добре, но трябва да вземем едно момиче от тях. Идвай към нас.

-Лол, окей. Коя е мацката.

-Ученичка ми е, хахха. Но е страшна. Влезна ми под кожата още от първия ден. Ще взема някква приятелка с нея. Може да ти хареса. - засмях се.

-Ти си луд, Зейн. Айде до пет минути съм при теб.

Затворих му и се отправих към гардероба.

Беше черен и голям. Имаше някой женски дрехи, който бяха на момичета с които бях спал. Трябва да ги изхвърля или по-добре да ги изгоря. Определено идеята с изгарянето би допада повече.

Харесах си една синя тениска.

Грабнах я и я облякох. Седеше ми добре. Напръсках се с парфюма на Calvin Klein. Миришеше страхотно.

Из стаята се разнесе рингтона на телефона ми.

Беше непознат номер. Вдигнах.

-Зейн? - чу се от другата страна.

-Викс? -попитах и се засмях.

Силно се надявах да е тя.

-Да, аз съм. Искам да ти кажа,че съм готова и можеш да идваш,ще взема братовчедка си с мен,понеже другото момиче се отказа последния момент. - изстреля всичко набързо. -Хайде сега, ще ти затварям, защото трябва да си изправя косата, че все

едно съм бръкнала в контакта. -засмя се и затвори.

Чудесен разговор.

Метнах телефона отново върху леглото.